

Sygn. akt VIII C 667/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 6 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lipca 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. na rzecz pozwanego K. S. kwotę 917 zł. (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 667/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 29 grudnia 2016 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od K. S. kwoty 1.844,70 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany w dniu 24 kwietnia 2006 r. zawarł z S. A. (poprzednio (...) Bank S.A.) umowę bankową o nr (...), na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną. W związku z nieuregulowaniem należności niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna. W dniu 19 maja 2016 r. pierwotny wierzyciel zbył wierzytelność przysługującą wobec pozwanego na rzecz powoda. Na dochodzoną pozvem kwotę składa się 1.431,84 zł. tytułem należności głównej i 412,86 zł. tytułem odsetek.

(pozew k. 12- 14)

Nakazem zapłaty z dnia 27 stycznia 2017 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi zasądził od K. S. na rzecz powoda dochodzoną pozvem kwotę wraz z kosztami postępowania.

(nakaz zapłaty k. 30)

Pozwany reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem zaskarżył powyższy nakaz w całości podnosząc zarzut nieudowodnienia istnienia oraz wysokości dochodzonego roszczenia. W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że powód nie przedstawił dowodu z dokumentu na okoliczność zawarcia umowy bankowej pomiędzy S. A., a pozwanym. Ponadto powód nie przedstawił dowodu wezwania pozwanego przez pierwotnego wierzyciela do zapłaty. Poza tym strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających datę wymagalności roszczenia, ani wykazujących fakt rozwiązania umowy bankowej. Pozwany powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia

11 lipca 2011 r. podniósł, że przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy dokumentu urzędowego.

(sprzeciw k. 33- 37)

W piśmie złożonym w dniu 31 marca 2017 r. strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko. W uzasadnieniu pisma powód wskazał, że pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę o kartę kredytową, na podstawie której pozwany mógł korzystać z limitu w wysokości 1.500 zł. S. A. w dniu 17 października 2013 r. wypowiedział pozwanemu umowę, a następnie wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi postanowieniem z dnia 24 listopada 2014 r. nadał klauzulę wykonalności. Na wniosek pierwotnego wierzyciela wszczęto postępowanie egzekucyjne, które zostało ostatecznie umorzone.

(pismo k. 44- 46)

Na rozprawie w dniu 6 lipca 2017 r. w imieniu powoda nikt się nie stawił, natomiast pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, a ponadto wniósł o pominięcie dowodów z dokumentów załączonych do pisma powoda z dnia 31 marca 2017 r. Dodatkowo strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie dwuletni termin przedawnienia wynikający z art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych.

(protokół rozprawy k. 63- 64)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2006 r. K. S. zawarł z S. A. w P. umowę o kartę kredytową nr (...), na podstawie której bank wydał pozwanemu kartę kredytową oraz przyznał limit kredytowy do kwoty 1.500 zł.

(umowa o kartę kredytową k. 48, wniosek o kartę kredytową k. 47).

W dniu 30 maja 2014 r. S. A. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi J. Z. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko K. S. na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) wystawionego w dniu 30 stycznia 2014 r., któremu Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi w dniu 3 marca 2014 r. nadał klauzulę wykonalności w sprawie o sygn. II 1 Co 1324/14.

(wniosek o wszczęcie egzekucji k. 1 załączonych akt egzekucyjnych Km 1958/14)

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi J. Z. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko pozwanemu z uwagi na stwierdzenie bezskuteczności egzekucji. Odpis postanowienia został doręczony pierwotnemu wierzycielowi w dniu 4 grudnia 2014 r.

(postanowienie k. 28 załączonych akt egzekucyjnych Km 1958/14, potwierdzenie odbioru k. 30 załączonych akt egzekucyjnych Km 1958/14)

W dniu 19 maja 2016 r. (...) Bank (...) S.A. w W. zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanego.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 19- 23, wyciąg z załącznika k. 24)

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda zadłużenie pozwanego na dzień 20 grudnia 2016 r. wynosiło łącznie 1.844,70 zł. w tym 1.431,84 zł. tytułem należności głównej i 412,86 zł. tytułem odsetek.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 18)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od K. S. kwoty 1.844,70 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, wynikającej z zawartej w dniu 24 kwietnia 2006 r. z S. A. w P. umowy o kartę kredytową nr (...). Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości, a także zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do K. S. wynikająca z zawartej przez pozwanego w dniu 24 kwietnia 2006 r. umowy o kartę kredytową w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał bowiem, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od S. A. w P., Oddział w Polsce z siedzibą w W.. Strona powodowa złożyła co prawda umowę sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji zawartą w dniu 19 maja 2016 r., ale nie z pierwotnym wierzycielem, a z (...) Bank (...) S.A. w W.. Natomiast (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. nie przedstawił umowy przeniesienia wierzytelności pomiędzy pierwotnym wierzycielem, czyli S. A. w P., a (...) Bank (...) S.A. w W..

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z umowy wskazanej w treści pozwu, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Ponadto na uwzględnienie zasługuje zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut nieudowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia. Pomimo podniesienia powyższego zarzutu już w sprzeciwie od nakazu zapłaty, strona powodowa poprzestała na przedstawieniu wyłącznie umowy łączącej pierwotnego wierzyciela z pozwanym, natomiast nie złożyła dowodu w postaci wyciągu obrazującego sposób korzystania przez pozwanego z przyznanego mu limitu kredytowego. Co prawda wnosząc o zasądzenie kwoty dochodzonej pozwem powód przedstawił wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 20 grudnia 2016 roku. Należy jednak zauważyć, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym

prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny ocenił część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wiarygodność nie została zbyt na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta.

Również podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia zasługuje w pełni na uwzględnienie. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie pozwanego wobec powoda wynika z umowy o kartę kredytową, na podstawie której pierwotny wierzyciel- bank wydał pozwanemu kartę kredytową oraz przyznał limit kredytowy do kwoty 1.500 zł. Zgodnie z art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych z dnia 12 września 2002 r. roszczenia z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem lat dwóch. Bez wątpienia umowa o kartę kredytową zalicza się do umów o elektroniczne instrumenty płatnicze. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W piśmie z dnia 31 marca 2017 r. strona powodowa wskazała, że pierwotny wierzyciel wypowiedział pozwanemu umowę w dniu 17 października 2013 r.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt.1 kc każda czynność podjęta przed sądem lub organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przerywa bieg przedawnienia. Z załączonych akt postępowania egzekucyjnego Km 1958/14 wynika, że w dniu 3 marca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu przez S. A. w P. przeciwko K. S.. Nie ulega wątpliwości, że nadanie w tym dniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerwało bieg przedawnienia roszczenia, ale tylko w stosunku pomiędzy pozwanym, a pierwotnym wierzycielem, co będzie wyjaśnione w dalszej części uzasadnienia. Po tej dacie termin przedawnienia rozpoczął swój bieg na nowo. Ponownie bieg terminu przedawnienia roszczenia został przerwany na skutek złożenia w dniu 30 maja 2014 r. wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które zostało następnie umorzone postanowieniem wydanym w dniu 24 listopada 2014 r. z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Jednak należy stwierdzić, iż przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło tylko w stosunku do banku, a nie w stosunku do powoda jako nabywcy wiarygodności. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wiarygodności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306). Podkreślić należy, iż wyżej wymieniony wyrok SN stanowi zapoczątkowanie linii orzeczniczej, łączącej kryteria przedawnienia w obrocie konsumenckim. Orzeczenie to dotyczyło skutków materialnoprawnych złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, lecz w uzasadnieniu wyroku SN zajął stanowisko mające o wiele szersze znaczenie. W uzasadnieniu wyroku wyrażono pogląd, że w postępowaniu egzekucyjnym „przerwanie przedawnienia

następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane. Pogląd ten wydaje się w ocenie Sądu logiczny i w pełni zrozumiały, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, iż banki (do dnia 1 sierpnia 2016 r.) korzystają ze szczególnej ochrony prawnej w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie ochrona ta nie rozciąga się na inne podmioty, w tym również nabywców wierzytelności, pierwotnie przysługujących bankowi. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw do uznania by nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, miał korzystać z dobrodziejstw (...) (w tym również dobrodziejstwa w postaci przerwania biegu przedawnienia jedynie na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności). Powyższe stanowisko znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. podjętej w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16, zgodnie z którą nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Nawet gdyby przyjąć, że nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz wszczęcie postępowania egzekucyjnego odniosło skutek również wobec powoda, to i tak biorąc pod uwagę datę uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, roszczenie powoda przedawniło się w dniu 12 grudnia 2016 r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone dopiero w dniu 29 grudnia 2016 r. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

Uwzględnienie podniesionych przez pozwanego zarzutów nieudowodnienia wysokości roszczenia oraz jego przedawnienia, a przede wszystkim uwzględniony z urzędu brak legitymacji procesowej czynnej, skutkowało oddaleniem powództwa.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Pozwany wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej w kwocie 900 zł.- § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. 2015, poz. 1804) w brzmieniu po zmianie dokonanej rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł. tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

z/odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda.

18.8.2017 r.